

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kvædlinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 363. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_251-txt-shoot-idm10539/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

var ligesom jordes med Reinhard, der i Wittenberg holdt dens Ligprædiken.

Vel lod det som Uveiret end vilde drage over, thi den fregtelige Mand der enstund havde set Guds Bredes Rids, Napoleon nedstyretes som i en Haandbevingning fra sin Throne, og Tubel over Fred og Frihed gientlod i Landene. Det er og vist, vilde Folkene og deres Regientere have kiendt Herrens vældige Haand og ydmogget sig under den, da havde Han i Misfærdighed angret det Onde, som Han havde besluttet over Landene, men nei, de sagde det vel, at Væren tilhørde den Evige, men visstelig de fleste hylede med deres Læber, naar de talte saa, deres egen Kløgt og Kraft og Didskæde taltede de i Hjertet for Seieren, det var aabenbart, thi ei tænkte de paa at vandre i et nyt Land for Guds Ansigt, ja, de Verdens Herreer, der bleve besungne som dens Hærføere, som rekkyrede at de havde grebet til Vaaben for Sandhed og Retfærdighed, som sagde, at Gud havde kronet deres Vaaben med Held, de vilde, hvor paa de stolede, da de kjøbde sig et værdigt Glæveind for Nordens uplydige Blod; det var den første Brug de gjorde af Seieren ved Trudsel med Hunger og Udelæggelse at tvinge et fredeligt ædelt Folk til at bise Nakkem under et Jernaaag, smeddet i det Værksted, de sagde sig at ville forstyre; ja de satte Kronen paa deres Daad ved at erklære, at Wittenberg, revet fra sin gamle Herrestamme, skilt ved den Skole, hvorfra Guds Død uds-

gik, fulde vore en Grændsefastning for et vantro Rige; Lutheri Stov, hans Menigheds jordiske Palladium overantvordedes i Hindenvold, ei med Sandheds men med Kanonens Vilde vilde de omgjorde sig, ei paa Gud og Hans Død, men paa Fæstninger og Følketal grundede de Haabet om at medslaae hvert kommende Uveir. Ja Folkenes Stygere, de vilde fæste en Lørdenteder paa deres Borge og da trobste Himlens Lyn, og de glemte at Lørdentederen netop drager Uveiret over deres Hoved, og at naar da den Almægtiges Finger forvirrer Rædten, da er Udelæggelsen uundgaaelig, og de maac da bekjende, at det var dem selv som med formaaelig Haand udvækkede Lørdneten og medfaldte Lynet. For hver Christen med oplagt Die var det aabenbart, at ba Folkene saa daaelig misbrugte den Heist Herren til Dombensle saa langmobig skankede, og toge Hans Naade forgiæves, da maatte Uveiret brat vende tilbage med fordobbtet Stykke, Herren, som lod Folkene domme sig selv, Han maatte udstrække sit Bredes Sværd, til at udføre Dømmen, og det var aabenbart at de Besæstninger Mennekeshaand havde opreist vilde henveires som Stogger ved det første Wind puf, der susende i Trætop fortynede Uveirets Komme. Han staaer der alt igjen omgjordet med Guds Bredes Sværd, den fregtelige, han sidder maaffee alt under Frankerigs Krons, har maaffee alt med Spidsen af sit Spir afmeiet de visne Klirer der fulde laane Græde af et Udseel, han sidder maaffee alt emgibst af de Dene

der samle sig hvor Adselet er! Maaſkee, siger jeg, kun see ei at ſige mere, thi det er vel upaatvivleligt, og hvo ſom ei aldeles har forglemt ſin Bornelærdom, har vel alt i diſſe Dage maattet ihukomme det Guddommelige Ord: naar de ſige: her er Fred, her er ingen Fare, da ſkal Fordævelſen haſtelig falde dem paa ſom Pinea en frugtſommelig Kvinde, og de ſkal ikke undſiye. O! kunde jeg løſte min Keſt ſaa den hærdes over alle Europas Lande, o vilde de dog høre Sandhed og annamme Tugt, de forvitbede, ſovende, haardtakkede Folk! O! vilde de dog indſee, at om ogſaa Napoleon ſtrittede atter, om ti andre opſtode og faldt, Vdelæggelſen er dog lige vis, derſom de ei ſkøndelig gjøre Bob og forlade deres ende Wei og Tanker og omvende ſig til Herren, til vor Gud, ſom er viig paa Miſkundhed, til den Gud, der dog for deres Dine ſaa klærlig har ſtudfaſket Sit Ord, at det er Ham, ſom nedtykker og Ham ſom opſier, ſom neſlaaer de Hobmodige og fanger de Wiſe i deres Træfthed! Ja, wiſſelig gjælder det her om den Deel af Chriſtenheden der ei vil omvende ſig, hvad Herren ſagde ved Propheten: (Jer. 37) bedrager ikke eders Sjæle i det I ſige: Chaldæerne ſkal viſt dræge fra os, thi de ſkal ikke dræge bort, og om I ſlog hele Chaldæernes Hær ihjel, ſom ſtrider imod eder, ſaa der blev kun tilovers nogle ſaarede Mænd, da ſkal de dog gjøre ſig rede, hver i ſit Paulun, og opbrænde denne Stad med Ild.

